



Molnár Ferenc Caramel – Máté Péter – és Fonogram díjas énekes, zeneszerző és dalszerző. A Tv2 Megasztár tehetségkutatójában tűnt fel és annak második szériáját nyerte meg 2004/2005-ben. Szállok a dallal című slágere rögtön meghódította az országot. Hét sikeres stúdió albuma van, és a Papp László Sportarénát hatszor töltötte meg.

2024.05.16-án a Szent Miklós Görögkatolikus Roma Szakkollégium kérésére tiszteletét tette nálunk Caramel egy kerekasztal beszélgetésre, melynek célja, és témája a roma identitás erősítése volt az egyetemi hallgatóink körében, és természetesen minden megjelent vendégünk számára is.



Mező-Halász Krisztina igazgató asszony köszöntője:

Üdvözlünk minden kedves jelenlevőt!

Caramel rögtön és első szóra pusztán az ügy érdekében elfogadta a meghívásunkat a kollégium hallgatóihoz és minden kedves vendégünkhöz aki velünk tart ma este. Át is adom a szót a ma este beszélgetőtársainak **Szilágyi Eszter** – tanulmányi vezetőnek, és **Horváth Sándor** – szakkollégiumi hallgatónak.

Szilágyi Eszter: Caramelnek van egy friss száma. Nem biztos, hogy ismerik, de témába vág. A szám címe: **Analógia (2023)**. Mesélnél nekünk erről a dalról, és hogy mire gondoltál annál a résznél:

„Nehezek a kampány témák,
Nézd meg a sok prófétát”?

Caramel: Sziasztok!

Furcsa nekem erről a dalról beszélni, mert úgy jön le mintha rappes lennék. Én általában romantikusabb dalokat írok és éneklek. Ez a dal azért speciális, mert nem terv szerint született, hanem eljutottam arra, hogy akartam egy naplószerű dalt írni, ami kicsit visszanyúlik a gyerekkoromba. Próbáltam nem sejtelmesen fogalmazni, hanem konkrét dolgokat írni le. Ott annál a résznél, hogy „nehezek a kampány témák, nézd meg a sok prófétát.” – itt arra gondoltam, hogy igazából folyamatosan egy kampányban élünk, és itt nem a politizálásról van szó. Mindenki ígéret és mindenki hergel, és itt arra is gondoltam, hogy a világ legkárosabb receptje ez az „Oszd meg és uralkodj.” Pont, hogy nem megosztani kellene az embereket hanem összekovácsolni. Mi is pont ebben a témában gyűltünk össze, hogy roma identitás, és ha már romaság ez is nagyon megosztó kérdés. A nagy hatalmak is csak odáig jutottak a világban 2024-ben, hogy ellenségeképeket adjanak az embereknek.

Szilágyi Eszter: és a „gettó propaganda”?

Caramel: Az pedig egy másfajta igazság, hogy azért mi romák is szolgáltatunk propagandaanyagot, hogy lehessen minket használni akár a televízióban ezekkel a klisés szerepekkel. A roma sztereotípiákat mindig ki kell szolgálni a médiában. Valahogyan mindig találnak rá megfelelő alanyt. Nincs tökéletes világ és nem is lesz soha, de azért ne menjünk házhoz a pofonért.

Szilágyi Eszter: Itt felsejlik egy eléggé kemény gyerekkor. Mikor voltál utoljára a felvégen?

Caramel: 1 hónapja talán, vagy még lehet annyi sem.

Szilágyi Eszter: Most lassan 20 éve, hogy befutottál, és hogy egy másik közegbe kerültél. Nagyon izgalmas, hogy hogyan tudsz kapcsolódni az azt megelőző 22 évhez.

Caramel: Nagyon fiatalon már 16 éves koromban kirepültem a törökszentmiklósi cigánytelepről, így már jóval többet éltem távol a teleptől.

Szilágyi Eszter: Hogyan tudod tartani, milyen viszonyban tudsz maradni a gyerekkorod és fiatal felnőtt korod arcaival, helyszíneivel, a felvéggel, a sulis társakkal?

Caramel: Jó kérdés!

Az, hogy nagyon korán kirepültem és más élethelyzetekbe kerültem, mint ahogy te mondtad befutottam, ez természetesen egy egész más élethelyzet mint a cigánytelepen élni. Én nagyon tudatos lépéseket nem teszek ez irányba, hogy ne hogy elveszítsem a gyökereimet, mert ezeket elveszíteni nem tudod soha. Most nem akarok ilyenekkel dobálózni, hogy a telepet nem lehet kimosni belőlem soha, de valahol ez mégis igaz. Én tudom, hogy a múltam a személyiségemnek egy nagyon fontos része.

Az a kultúra amiből én jövök az a cigánytelep, és emiatt is vagyok az aki vagyok.

Szilágyi Eszter: Hogy kell elképzelni, hogy megjelenesz a felvégen? – mondtad, hogy egy hónapja voltál ott.

Caramel: Mentem anyukámat meglátogatni, aki nem a felvégen lakik már jó pár éve, de ugyan úgy Törökszentmiklóson, mondhatni közel a cigánytelephez. Anyukámtól elautóztam a felvégre, ott kiszálltam kicsit. De az emberek ott ugyanúgy jönnek oda mint gyerekkoromban.

- „Ferike! – Szia öcskös! – Mi a helyzet?”

Tehát nincs olyan, hogy én kiszállok és ott körbe ugrálnak. Mindig kíváncsi vagyok, hogy az eltelt idők alatt miben változik. Persze nagyon más, mint amilyen gyerekkoromban volt, de mégis hasonló.

Szilágyi Eszter: Volt a dalodban egy tényleg talányos mondat.

„ A rokonaim mind jól hegedülnek

Nekem nem jár a vonó

A színem túl árulkodó.”

Én ezt még soha nem hallottam, hogy muzsikus cigány családoknál az lenne a probléma, hogy valaki túl barna. Ezt kifejtenéd nekünk?

Caramel: Ezek olyan titkok amiket csak belülről lehet tudni. Mi vidéken, Törökszentmiklóson éltünk mint zenész család. Furcsa többes számban, mert annyira nem érzem magaménak, és mindig azt mondom, hogy miért. A zenész rokonaink azok mind Budapesten éltek, ők voltak az úri cigányok. A nagyapám is elismert zenész volt, aki egyszer úgy döntött, hogy haza költözik Törökszentmiklósról és elkezd tanítani az összes unokát gitározni, zongorázni és hegedülni. Én voltam az egyetlen akit mindig kizavart és hogy szó szerint idezzem:



„Takarodj ki, te túl fekete vagy!”

Akkor tényleg elég barna voltam, nem tudom mi történt velem azóta. (nevet)

Tehát a nagyapám mindig kizavart, de is elmondta,

hogy miért. Akkoriban nagyon sokat vendéglátóztak, és a 100 tagú cigányzenekarban is játszottak. A válasz pedig egyszerű, a magyar közönség jobban szereti ha egy fehérebb bőrű ember húzza a nótát, mert aki túl fekete az nem olyan jó. Ezért is Analógia a dal címe. Mert nem csak a többségi társadalomban vannak a hibák, prekoncepciók. Éppen ezért nagyapám elég hamar megtanulta a leckét és alkalmazta is, de biztosan lehetett volna másképpen is tálalni, nem feltétlenül így, hogy még utánam vágja a papucsot is. Csak, hogy értsétek a történetet én nem anyukámra hasonlítottam gyerekkoromban, hanem apukámra, és ez nagyapámnak nem nagyon tetszett. Ezt kevesen tudják rólam, de félvér vagyok. Édesapám nem roma, ő egy szőke hajú, kék szemű ember.

Szilágyi Eszter: Egy ilyen dalra amiben ki van mondva kerek perec, hogy szeméttel, felvég ezt a közönség hogy fogadja? Hogy reagálnak az üzenetre?

Caramel: Ők sehogy! A közönségem teljesen más dolgokhoz van szokva tőlem, és abszolút nem érdekelte őket ez a dal. Mintha nem is létezett volna. Inkább szakmabeliek írtak, hogy milyen húsba markoló szöveg, ami nagyon jólesett. Inkább az ilyen treppes, rappes előadók kapták fel a fejüket rá.

Vannak a dalban olyan sorok amiket nagyon szeretek, például ez a nagyapás történet, vagy az hogy „ a rokonaim mind jól hegedülnek”, mert tényleg mind jól hegedültek. Sokszor megkapjuk mi romák azt a kritikát,

hol joggal, hol jogtalanul, hogy csak hegedülni tudunk, és csak lopjuk a napot, nem szeretünk dolgozni....stb. Igenis szeretünk dolgozni!



Szilágyi Eszter: Megkülönböztetésnél maradván, hallottam egy történetet egy gyerekkori 7-8 éves „szerelemről”. Ezt elmesélnéd nekünk, hogy mi történt akkor mikor egy roma fiú és egy nem roma lány szimpatikus lesz egymásnak?

Caramel: Ez egy keresztény iskolában történt. Szegregált oktatás volt. Ahol az alsósoknak és felsősöknek külön épület volt kialakítva, de volt egy két olyan év mikor már felsősök voltunk, de mi nem a felsősök épületében voltunk elhelyezve, hanem még mindig az alsósoknál. Kor szerint is vegyes osztályok voltak kialakítva, egy valami volt közös bennünk a bőrszínünk. Volt olyan, hogy ötödikesek jártak másodikosokkal egy osztályba. Ekkoriban megtetszett egy kislány és én is neki. De hát ez csak annyi volt, hogy szerelmes levelet írtunk egymásnak.

Az egyik ilyen alkalommal a tanító néni felvilágosított, hogy „jaj te kis cigányfiú mit akarsz ettől a szép magyar kislánytól” (közbe belecsípve az arcomba). Én azt gondolom, hogy az ő szemléletében próbált minket megvédeni ettől a helyzettől, és hogy ezt a jövőben is felejtsem el, hogy nekem ilyen esélyeim lehetnek. Én a hasonló eseteken már nem lepődtem meg gyerekként sem, mert aki roma az hamar hozzászokik.

Horváth Sándor: Milyen megkülönböztetéseket kaptál még az iskolában, és ezekről a lányodnak meséltél e már?

Caramel: Elmesélek annyit amennyit kell, de mivel a lányom is negyed részben, hangsúlyozom negyed részben cigány, ezért már ő is találkozott ezzel. Az ember próbálja felkészíteni, de már ő is megkapta a többi gyerektől, hogy „büdös cigány”. Ez sajnos Magyarországon annyira természetes mint a levegővétel. Beszélgettem vele erről amilyen korán tudtam, de meg is tapasztalta a saját bőrén, és zokogva jött haza. Kérdezte tőlem, hogy „Apa mit jelent az, hogy бүdös cigány”? Azt tudta, hogy mit jelent az, hogy cigány, mert tudja milyen vérvonalak csörgedeznek az ereiben, de ezt a szóösszetételt nem értette. Annyit mondott, éreztem, hogy valami csúnya dolog, de nem tudtam mit válaszoljak rá. Mindig arra próbálom őt is nevelni, hogy mindent a helyén kezeljen. Nagyon bántó dolog tud lenni még felnőtt korban is, mert tudják az emberek mivel kell minket bántani. A legfájdalmasabb dolog, amikor ok nélkül teszik ezt olyan dologért, mint például a bőrszíned, amiről nem tehetsz. A gonoszságnak sok formája van, de próbálja meg ezeket nem cipelni magával és felnagyítani, hanem az építő kritikákat fogadja meg, és ne a primitív bántások maradjanak benne. De tudom, hogy bármit mondhatok, anno bennem is bennem maradt. Ilyenkor az a kérdés mivé alakul át, mert nem

mindenkinek megy ez, hogy ne haraggá, gyűlöletté formálódjon.

Horváth Sándor: Látod, gondolom a kontrasztot így visszatekintve a te oktatásodat tekintve, mikor például a neved mellé bekerült a „C” betű a naplóba, és már a kislányod oktatása között.

Caramel: Minden, amit az ember szülőként csinál kicsit abból is fakad, hogy neki milyen gyerekkora volt.

De jó helyen vagyunk szerintem, ha az oktatásról beszélünk, mert azt gondolom, hogy a gyerekek oktatása és a jövőjének a biztosítása a legfontosabb feladatomban az életemben. Mindennél fontosabb, hogy ő egy olyan környezetben tanulhasson, ahol megvan a lehetőség arra, hogy fejlődni tudjon, ami egy egészséges nem elnyomó környezet. Ha ezt lehet luxusnak nevezni, akkor talán a világon ez a legnagyobb luxus, amit megadhatunk a gyerekeinknek.

Számomra az, hogy édesapa vagyok, férj vagyok,

“...az, hogy édesapa vagyok, férj vagyok, ez a legnagyobb siker, kihívás az életemben...”

ez a legnagyobb siker, kihívás az életemben és a legfontosabb dolog is. A zenénél, a karriernél, mindennél fontosabb.

Horváth Sándor: Érzem nyomást a már említett társadalmi előítéletek miatt, hogy többet követelj a kislányodtól? Saját tapasztalatból mondom, hogy a szüleimnek is voltak vágyai, de nem volt meg a lehetőségük arra, hogy megvalósuljon, pont ezért, mert negatív megkülönböztetést kaptak. Így próbálták súlykolni belém, hogy kétszer annyit kell teljesítenem,

mert roma vagyok, és másképp nem fogok tudni érvényesülni. Nálatok ez megvan?

Caramel: Nagyon jó kérdés!

Én próbálom ezt nem súlykolni belé. Azt azért hozzá kell tenni, mi nagyon multi-kulti család vagyunk. A feleségem félig kambodzsai, én félig roma vagyok. Úgyhogy én próbálom nem éreztetni, hogy ezért neki 2x-4x annyit kellene teljesítenie. Anno a mi esetünkben még talán indokolt volt, de talán már nem. Remélem nem hibázok, de úgy gondolom náluk már annyira nem kell súlykolni ezt. Azt szeretném, hogy önmagáért tegye amit tesz.

Szilágyi Eszter: Ha már oktatás, kicsit visszakanyarodhatunk? Mesélnél a te iskolai pályafutásodról? Volt-e olyan álmód amihez egy diploma kellett volna?

Caramel: Most érdekes dolgot fogok mondani.



Soha nem akartam énekes lenni. Kevesen tudják rólam, de pszichológus szerettem volna lenni, de ehhez tanulni kellett volna, azonban az én

tanulmányaim hamar véget értek. Úgy 15 éves koromban kellett ott hagynom a sulit, és nekem nincs érettségim sem, amire nem vagyok büszke. Sokaktól hallom, hogy teljesen fölösleges, ez csak egy papír. A házasságra is mindig ezt mondják, hogy az is csak egy papír, de az én szememben mindegyiknek megvan a maga „szentsége”. Ugyanis ebbe a semmit nem jelentő papírba, nagyon sok munkát, szorgalmat, alázatot kell belefektetni, és amúgy a házasságnál is ez van. A könyvekből, pedagógusoktól is sokat tanulunk, de főként önmagunkról, a kitartásunkról, szorgalmunkról,

amíg ez a tanulási folyamat zajlik. Szerintem nagyon izgalmas a tanulásban nem csak a megszerzett tudás mennyisége, hanem az önmagunkról szerzett önismeret is.



Szilágyi Eszter: Mondtad, hogy 15 éves korodban kellett ott hagynod az iskolát. Tudom, hogy durva tragédiák voltak annak környékén a családi életedben, de ezen kívül mi az, ami esetleg még eltántorított a tanulástól?

Caramel: Hú engem sajnos akkoriban minden egyébként. Annyira klisés, hogy jön egy cigányfiú a cigánytelepről, és ilyen hajlítgatós énekes lesz. Minden porcikám tiltakozott ez ellen, de valahogyan mégis úgy hozta az élet, hogy ebben tudtam magam kifejezni. De sokszor játszodom a gondolattal, hogy mi lett volna, ha nem játszik minden az ellen, hogy tanulni tudjak. Ismerve önmagam, szinte biztos, hogy teljesen más jellegű munkám lenne, mint a pszichológia vagy az elméleti fizika. Mikor ezeket a témaköröket bújom, tanulmányozom, hallgatom, olvasom, ugyanúgy megáll az idő, mint a zenénél. Ezek nagyon érdekes dolgok, hogy mi lett volna ha, mert még nem is azt mondom, hogyha tanulhattam volna, mert rajtam is múlt. Választhattam volna 15 évesen, hogy nem dolgozom,

és adott esetben lehet éhezem, de megpróbálok valahogyan iskolába járni. Nehéz kérdés, hogy hogyan tudtam volna kivitelezni, de nem kiviteleztem.

Szilágyi Eszter: 16 évesen elmentél otthonról....

Caramel: Még 16 éves sem voltam. De már ezt megelőzően elkezdtem dolgozni mikor még otthon laktam, és onnan ingáztam fel egy félévig Budapestre egy faipari üzembe mindennap 15 évesen. Végül úgy alakult, hogy fent tudtam maradni, ahol folytattam a betanított segédmunkás karrieremet.

Horváth Sándor: Szerintem mindannyian örülhetünk annak, hogy nem atomfizikus vagy pszichológus lett belőled....

Caramel: Nem biztos! (nagy nevetés)

Mert akkor az ország egy remek énekessel lenne kevesebb. De el szeretnék kanyarodni a Megasztárra, ahol az egész ország megismert és megszeretett téged, és arra a történetre amit nagyon kevesen ismernek, hogy egy kölcsönkért telefon és sim kártya hogyan befolyásolta az egész életedet. Ezt a történetet elmesélnéd nekünk?

Ez is ilyen sorsszerű történet. Akkoriban egy üvegyárban dolgoztam, és munka után kölcsönkértem az egyik kollégám telefonját, mert nekem nem volt, csak egy sim kártyám. Amikor beraktam a sim kártyát, abban a pillanatban megcsörrent a telefon, és a Tv2-ből hívott a Megasztár egyik koordinátora. Ekkor hívtak el a castingra. Mondták, hogy milyen jó, hogy felvettem, mert többször kerestek már, de még utoljára megpróbálták. Ha csak pár másodperccel később rakom be a sim kártyát, akkor az az évad kimarad. Plusz én azt gondolom, hogy mindenkinek megvan a maga ideje. Ha én nem a 2. évadban megyek, akkor szerintem elmúlt volna az én erre elrendelt időm az a pillanatom, amit a jó Isten nekem szánt. Nem azért

mert már ne lett volna meg a tehetségem, hanem mert így volt elrendelve.

Most olyan dolgot fogok elmesélni, amit nyilvánosság előtt még nem mondtam. Egyszer azt „álmodtam”, hogy Isten azt mondja nekem, hogy azért kaptam a zenét, mert ő ismer engem, és tudja, hogy engem a zene mennyire boldoggá tesz.

- Kérdeztem Istent, hogy de miért a zene? Azért, hogy segítsen általa másokon?

Kinevetett! – mondta, hogy dehogy azért. Azért kaptad, mert szereted, azért, hogy te boldog légy. Szóval én így állok a zenéhez, de természetesen próbálok az embereknek is örömet szerezni a zenén keresztül.

Szilágyi Eszter: Ez gyönyörű!

A következő kérdésem ilyen kisördögös lesz. Most mesélted, hogy a telefont mikor hívtak a Megasztárba egy kollégádtól kaptad munka után, amikor az üvegyárban dolgoztál. Ehhez képest a Megasztárban a bemutatkozó videódban ahol felkonferálnak, úgy mutatnak be mint munkanélkülit.

Caramel: Azért, mert sérvem volt, és már 3 hónapja nem dolgoztam. De nem tudom így konferált e fel Tilla.

Szilágyi Eszter: Így! Tényleg így!

Caramel: Fiatalkorom óta van egy gerinc problémám, ami visszatérő. Pont a Megasztár előtt egy fél évvel újjult ki megint.

Szilágyi Eszter: Én arra akartam rákérdezni, hogy mennyire ilyen sztereotip képbe akartak feltüntetni téged?

Caramel: Ja, hogy így érted? Biztos! (nevet)

Ha innen nézzük akkor biztosan. Ez egy televízió műsor volt, ahol azért ki voltak „osztva” a szerepek.

Valószínűleg nem véletlenül mondta a Tilla azt, hogy munkanélküli vagyok, bár mondom én erre nem emlékszem. De, mondhatta volna azt is, hogy 14-15 éves korától gyárakban dolgozik, de most épp munkanélküli egy betegség miatt.

Szilágyi Eszter: Igen, és erről egy szó sem esett.

Caramel: De nem hiszem, hogy negatív töltete lett volna annak a felkonferálásnak.

Nekem az jobban megmaradt, hogy másnap megjelent az első cikk, amiben azt írták, hogy Molnár Ferenc Camilla (mindenki nevet) bejutott a Megasztárba. Ott nem írták, hogy munkanélküli (hangos nevetés). Azt hiszem a Camilla jolly joker volt, mindent vitt.

Horváth Sándor: Hogyan fogadta a közönség és a zeneipar többi szereplője, hogy roma származású vagy? Ha volt, milyen viselkedésbeli különbséget vettél észre abban, hogy egy egyszerű cigánygyerekből hirtelen egyik hónapról a másikra egy híres énekes lett, és több sláger tulajdonosa.

Caramel: Mindannyian különbözőek vagyunk, és mindenki másképpen kezeli ezt, és kezelik a mai napig. Van a közönségnek egy olyan része, aki ha bármit csinálsz, nekik akkor is egy „bűdös cigány” maradsz, és ezt még mindig megkapom. Van a másik véglet, hogy bármit csinálsz te vagy „az ország hangja”, és te vagy az „ilyen még nem fog születni még egy”. (nevetés)
Én egyik végletet sem hiszem el. Erre próbálom a kislányomat is tanítani, hogy mindent a megfelelő súllyal kell kezelni.

Horváth Sándor: A negatív kommentek mellett, mint a cigányozás, a zeneiparban is találkoztál hasonlóval?

Caramel: Sajnos a zeneiparban is és a médiában is 100 történetet mondhatnak. A legmeglepőbb cigányozásokat olyan helyekről kaptam ahonnan a

legkevésbé vártam. Sosem felejttem el a Megasztár után közvetlenül az első ilyen nagyon meglepő cigányozás velem a Parlamentben történt, egy hangtechnikustól. Gondoltam, nem hiszem el még itt is cigányoznak. De ezek ilyen általános történetek, hogy iskolában, munkahelyen, közlekedési eszközön, az utcán, kommentekben, amikor lakást vagy munkát kerestem.

“...ha valaki rasszista, legyen konzekvens rasszista, akkor velem ne kivételezzon...”

Horváth Sándor: Így is, hogy tudták te vagy Molnár Ferenc Caramel?

Caramel: Így is, persze! Az még gusztustalanabb lenne, ha amiatt nem rakna ki egy rasszista, mert én vagyok a Caramel. Ez olyan, mint amikor azt mondják, hogy én utálom a cigányokat, de te más vagy. Ez az egyik legsértőbb dolog a világon. Én azt mondom kapjam meg Caramelként is azt, amit mondjuk te megkapsz. Mert ha valaki rasszista, legyen konzekvens rasszista, akkor velem ne kivételezzon.



Tudom, most itt elhülyéskedtük ezt a pár percet, de néha el kell gondolkodnunk, hogy miért is van ez az egész. Azért örülök neki, hogy itt vagyunk, mert pontosan ez a megoldás.

Ezt nem azért mondom, hogy puncsoljak nektek, de ti vagytok a megoldás.

“...ti vagytok a megoldás...”

Sajnos természetesen ezek a történetek minden roma életében, amikről eddig beszéltünk, de amúgy tudjuk mi is és a többségi társadalom is, hogy ez nem természetes, nem normális, és nem egészséges dolog. Viszont úgy képzeljük el ezt, mint egy vonalzó. Volt eddig egy hosszú sáv, és most vagyunk itt 2024-ben. Ha ti roma egyetemista hallgatók nem lennétek, nagyon nagy baj lenne, és félnék, hogy ez soha nem fog változni. De miattatok, akik már tanulnak, akik már más dolgokat mutatnak meg a kultúránkból, másképpen képviselik, prezentálják az egységes roma - és magyar nemzetnek a kultúráját, a felzárkózni vágyás kultúráját, a versenyképesség

kultúráját, de mégis úgy, hogy megmarad a saját identitásotok. Ez az ami egy új időszámítás! Apró lépésekkel fogunk eljutni oda, hogy a ti generációtok elfogja homályosítani ezt a nagyon hosszú, szenvedésekkel teli idővonalat ami mögöttünk van. Erre van szükség, amit most nagyon egyszerűen mondok, hogy legyenek tanult cigány emberek. A romák képességeiket pontosan ti fogjátok megmutatni a jövőben, ezt a változást ti fogjátok elhozni, ha akarjátok, ha nem. Ez egy kellemes teher ami rajtatok van, és valami mégis jó irányban mozdult el a világban. A romák, vagyis a mi közös ügyünkben ez a legfontosabb dolog amit ti tesztek és az ilyen hasonló intézmények.

Nagyon örülök, hogy megismertelek benneteket, és nekem nagyon inspiráló, ami itt intézményi szinten zajlik, és az, amit ti srákok tesztek. Annyira különleges dolog ez, és szerintem nem nekem kellene itt ülnöm, hanem nektek roma hallgatóknak egyenként, mert az az igazán nagy dolog amit ti csináltok. Úgyhogy én örülök, hogy itt lehettem ma, és ezt teljesen őszintén mondom.

Mező-Halász Krisztina igazgató asszony búcsú sorai:

Ezt én is alá tudom támasztani. Én legalább kétszer a szívembe zártalak. Először mikor első hívásunkra rögtön elfogadtad a felkérésünket, és nem menedzserrel egyeztetve tárgyaltunk, hanem közvetlenül veled. Másodszor pedig most a mondataiddal, mert nagyon sok sebet ismerünk mi is a hallgatók lelkében ezekkel a témákkal kapcsolatban is, és te ma gyógyír voltál sokaknak.

Köszönjük, hogy hoztad az embert, az őszinteséget, a humorodat, ami nekem, és azt hiszem mondhatom mindenki nevében, egy nagyon nagy élmény volt.

Kívánom, hogy téged és a családot a jó Isten továbbra is hordozzon a tenyerén.



**SZENT MIKLÓS
GÖRÖGKATOLIKUS
ROMA SZAKKOLLÉGIUM**

Írta és szerkesztette: Hosszu Anikó

Fotó: Hosszu Anikó